

skinner, og hvor grønne Markerne er, det forekommer mig altsammen saa goldt, saa nøgent og trist, at det faar mig til at fryse. Og naar jeg saa tænker paa den evighedslange Vinter, paa de bælgmørke Aftner og Nætter, paa Stormen, Regnen og de bundløse Veje — og jeg har jo dog paa dette Punkt en ret lang Erfaring at tale af — saa synes det hele mig saa umenneskeligt, . . . ja, og saa nedværdigende! Jeg indrømmer, at ogsaa Byerne kan være ækle, baade støvede og smudsige og sværtede af Kulrøg og meget andet. Men man er dog ikke der i den Grad prisgiven nogle afskyelige Naturmagters brutale Herredømme. Man er dog ikke der en fuldkommen Slave af, om Hr. Sol eller Madam Maane allernaadigst behager at skinne eller ikke. Der faar man dog en Smule Anelse om, hvad det vil sige at være Menneske . . . at være den Skabningens Herre og Mester, som det dog vel er Udviklingens Bestemmelse en Gang for Alvor at gøre os til.“

De var netop naaet op paa Toppen af en Bakke, hvorfra man havde en af de milevide Udsigter, paa hvilke Egnen var saa rig. De havde forlængst overskredet Sognegrænsen, og fra det Sted, hvor de befandt sig, kunde man overse Kyndløse-Vesterby Sognets flade, men venlige og afvekslende Landskab, hvorigennem en vandrige Aa bugtede sig mellem grønne Enge og et Par Smaaskove. I Vest øjnede selve Kyndløse By med den høje Kampestenskirke, hvis forgyldte Vejrføj lyste mod Aftenhimlen som en nytændt Stjerne. Fjernt i Nord og Nordvest skimtedes endelig som en blaalig Skybanke Vesterby-Sognets store Skovbælte, bag hvilket Solen netop var gaaet ned og havde tændt hele Himmelranden i Flamme.

„Og en saadan Tale har De Mod til at føre netop her,“ sagde Emanuel næsten vemodig, idet han med en bred Haandbevægelse viste ud over det glødende Solnedgangs-Landskab, hvor Nattetaagerne allerede var begyndt at